

SEGELFÄRDIG, a. 2. Färdig att segla. *Göra ett skepp s-l. Ligga s.*

SEGELGARN, n. 3. Två- eller tretrådigt garn, som nyttjas af segelsömmare eller till ombindning. *Omlinda med s. — Ss. S-sstump, -s ände.*

SEGELGARNSRULLE, m. 2. pl. — *rullar*. Rulle, hvaromkring segelgarn är lindadt.

SEGELKLAR, a. 2. Se *Segelfärdig*.

SEGELKLÄDD, a. 2. (fig., poet.) 1) Med utspända segel. *Ett s-dt fartyg. — 2) Betäckt af fartyg. S-dt haf.*

SEGELKOJ, m. 3. Det ställe i ett fartyg, der reservseglen förvaras.

SEGELKONST, se *Seglingskonst*.

SEGELKROK, m. 2. Ett segelsömmareverktyg, hvarmed segel sträckas och fasthållas, under det de sys.

SEGELLED, m. 3. Se *Farled*.

SEGELLINIE, f. 3. Den linie, ett fartyg under segling gör.

SEGELMAKARE, m. 3. Se *Segelsömmare*.

SEGELMANET, ---ét, f. 3. (nat. hist.) Ett nässeldjur med broskartad, hög kam, lik ett segel. *Veleva.*

SEGELMÄSTARE, m. 3. Den, som på större skepp har vård om seglen.

SEGELNÅL, f. 2. Ett slags grof synål, som brukas vid segelsömmeri.

SEGELORDNING, f. 2. Den ordning, i hvilken fartyg, tillhörande en flotta, under segling följa efter hvarandra.

SEGELPUNKT, m. 3. Den punkt på ett segel, der vindens kraft är samlad.

SEGELRITNING, f. 2. En med en dimensionstabel öfverensstämmande teckning å ett fartygs segel.

SEGELSNÄCKA, f. 1. Ett hufvudfotadt blötdjur, med ett stort pappers- eller glaslikt skal, likt en båt, hvori djuret seglar fram på hafsytan. *Argonauta Argo.*

SEGELSTÅNG, f. 3. pl. — *stänger*. Se *Stång*.

SEGELSÖMMARE, m. 3. Handverkare, som syr segel. — *Ss. S-verkstad.*

SEGELSÖMMARE-HANDSKE, m. 2. pl. — *handskar*. Verktyg, som brukas vid segelsömmning, bestående af en läderhandske utan fingrar.

SEGELSÖMMERI, n. 3. En segelsömmares handverk, verkstad.

SEGELSTYF, a. 2. *S-l fartyg*, som i hårdt väder kan föra många segel.

SEGER, ség'r, m. 2. pl. *segrar*. 1) En motståndares, fiendes öfvervinnande i strid, vid kämpaspel, o. s. v. *Vinna s. öfver en motståndare, öfver fienden. Fira en s. — 2) Hvarje slags afgjord fördel, som man vinner öfver en medtäffare. — 3) (fig.) Öfverhand, vinnande af öfverhand. Vinna s. öfver sina begär. Dygdens s. öfver ondskan. S. öfver hjertan, hjertans vinnande genom kärlek, godhet, mildhet. — Ss. S-firing, -lön, -van.*

SEGERFEST, m. 3. Fest, då en seger firas.

SEGERFURSTE, m. 2. pl. — *furstar*. Furste, som vunnit många segrar, med seger utgått ur ett krig.

SEGERGUDINNA, f. 1. Segrens gudinna, Victoria.

SEGERHERRE, m. 2. pl. — *herrar*. Segrare i krig.

SEGERHJELTE, m. 2. pl. — *hjeltar*. Hjelte, som vunnit många segrar.

SEGERHUFVA, f. 1. Nedra delen af ägg-

hinnorna, som stundom vid födseln sitter fast på det framfödda barnets hufvud, och enligt folktron skall betyda lycka.

SEGERKRANS, m. 2. ell. **SEGERKRONA**, f. 1. Krans, krona, hvarmed en segrare belönas.

SEGERPORT, m. 2. Se *Triumphport*.

SEGERPRAKT, f. 3. (poet. o. i högre stil) En triumferande segrare prakt.

SEGERRIK, a. 2. Som vunnit många segrar. — *Syn. Segersam, Segersäll.*

SEGERRIKT, adv. På ett segerrikt sätt.

SEGERROP, n. 3. Glädjeryp öfver vunnen seger.

SEGERSAM, a. 2. Se *Segerrick*. — *Segersamt*, adv.

SEGERSTOD, m. 3. Stod, upprest till minne af en seger.

SEGERSTÅT, m. sing. Se *Segerprakt*.

SEGERSÅNG, m. 3. Sång till firande af en seger.

SEGERSÄLL, a. 2. Se *Segerrick*. — *Segersällt*, adv.

SEGERTECKEN, n. 3. Se *Trofé*.

SEGERTÅG, n. 3. En triumferande segrare tåg.

SEGERVAGN, m. 2. Vagn, hvarpå en triumferande segrare åker.

SEGERVINNARE, m. 3. Se *Segrare*.

SEGERVINNING, f. 2. Se *Segev*.

SEGHET, f. 3. Egenskapen att vara seg. *Jfr. Seg.*

SEGLA, v. n. 1. 1) (om fartyg) Medelst segel fortskaffas på vattnet. *Fartyget s-r snällt. — 2) (om personer) Fortskaffas medelst segling. S. och ro tillika. S. 4 mil i timman. S. längs kusten. S. omkring jorden. S. på grund. S. från England till Amerika. S. uppför, utför strömmen. S. i söder, norrut. S. mellan holmar, under bron. S. af, bort, se Afsegla, Bortsegla. S. af, äfv. segla så hårdt, att något brister af, t. ex.: Vi s-de af masten. S. bort, äfv. under segling förlora, t. ex.: Skeppet har s-t bort sin slup. S. från, se Framsegla. S. förbi, om, under segling gå om, förbi. S. ifrån, under segling lemna efter sig. S. genom, se Genomsegla. S. in, med seglande fartyg ingå, t. ex.: S. in i hamnen. S. omkring, med seglande fartyg passera omkring, t. ex.: S. omkring jorden, omkring en ö. S. omkull, v. a. med fartyg under segling stöta emot en farkost, så att den kantrar; v. n. se Kantra. S. på, med seglande fartyg stöta emot. S. tillbaka, undan. S. upp, segla till en viss höjd; äfv. segla uppför en flod till en viss ort. S. ut, öfver, se Utsegla, Öfversegla. — Seglande, n. 4.*

SEGLARÉ, m. 3. 1) Seglande fartyg, sedt på afstånd. *God, dålig s. — 2) Se Segelsnäcka.*

SEGLARESNÄCKA, se *Segelsnäcka*.

SEGLATION, séglatschón, f. 3. (af *Segla*, med latinsk ändelse) Se *Skeppsart*.

SEGLATIONSORDNING, --tschóns--, f. 2. Af regeringen utfärdad ordningsstadga rörande skeppsarten i riket.

SEGLATS, séglatts, m. 3. 1) Sättet, på hvilket ett fartyg seglar. — 2) Sjöresa, segling.

SEGLIFVAD, a. 2. Som har ett segt lif, ej lätt dör.

SEGLING, f. 2. Ett fartygs fortskaffande genom vattnet medelst segel.

SEGLINGSKONST, f. 3. Se *Sjömannavetenskap*.